

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/13/2019
Identifikačné číslo spisu: 3018200286
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3018200286.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ) : S. Y., G. XXXX/X, C. G., A., proti žalovanému : Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, Hviezdoslavova 3, Trenčín, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/30/2018-37 zo dňa 14. marca 2019, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/30/2018-37 zo dňa 14. marca 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Na základe oznámenia L. M. zo dňa 15.8.2017 o podozrení zo spáchania priestupku vydal Okresný úrad Považská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj „správny orgán prvého stupňa“ alebo „prvostupňový správny orgán“) po vykonanom objasňovaní dňa 16.1.2018 rozkaz, ktorým obvineného žalobcu uznal vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 15.8.2017 okolo 18,45 hod. na príjazdovej ceste k ul. Š. v miestnej časti C. G. S. A.Ú. verbálne napadol L. M. vyjadreniami, že je piča, kurva, následne ju štyrikrát udrel otvorenou dlaňou bez spôsobenia zranenia, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním; obvinenému bola za priestupok podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch uložená sankcia pokarhanie.

2. Po podaní odporu proti rozkazu zo strany žalobcu sa uskutočnilo vo veci správne konanie, v ktorom boli okrem žalobcu a poškodenej vypočutí ako svedkovia M. Y., W. Y.N., A. Y. V. B. Y.. Dňa 19.3.2018 správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie č. OU-PB-OVVS-2018/000574-011, 2017/331, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 15.8.2017 okolo 18,45 hod. na ul. Š. S. A., miestnej časti C. G., v blízkosti brány oplotenia rodinného domu č. XXX/XX označil L. M. výrazom „lúza" a súčasne uviedol, že ho nebude označovať za paroháča a jeho ženu za kurvu a následne menovanú od seba dvakrát bezdôvodne odsotil, pričom jej zranenia spôsobené neboli, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním. Za spáchanie priestupku mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch uložená sankcia pokarhanie a tiež povinnosť nahradiť trovy správneho konania.

3. Odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa žalovaný rozhodnutím č. OU-TN-OOP1/2018/021769-002/48/2018/Hla zo dňa 29.6.2018 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného") zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia v odvolaní žalovaný uviedol obsah výpovedí žalobcu, poškodenej, aj ostatných vypočutých svedkov a vykonané dôkazy vyhodnotil nasledovne :

„Svedkyňa L. M.Á. obvinila S. Y. z toho, že ju v inkriminovanom čase slovne napadol výrokmi : „piča, kurva" a striedavo jej dal otvorenými dlaňami oboch rúk štyri facky na tvár, avšak na ošetrení nebola. Tieto skutočnosti v plnej miere obvinený S. Y. poprel a uviedol, že ju dvakrát odsotil, nakoľko chcela na neho opakovane zaútočiť rukami, pričom to bola jej reakcia na to, keď ju nazval „lúzou" a vytýkal jej reči, ktoré mala o ňom a o jeho manželke rozširovať. Svedok M. Y. vypovedal zhodne ako L. M., svedkyňa B. Y. videla, ako sa S. Y. V. L. M. vzájomne sácali rukami, avšak nevidela, že by sa jednalo o fackovanie a tiež, že si niečo vykrikovali, ale obsah komunikácie nepočula, pretože bola od nich vo vzdialenosti asi 20m. Obvinený S. Y. spochybnil prítomnosť svedka M. Y. na mieste, ktoré uviedol a tvrdil, že pokiaľ tento svedok stál na mieste vo vzdialenosti 5m, musel by si ho obvinený všimnúť a zároveň namietal skutočnosť uvedenú svedkom M. Y., že v čase napadnutia L. M. táto prichádzala ku bránke, ktorú chcel otvoriť, pretože podľa neho boli asi 5m od tejto bránky. Poukazuje na to, že na polícii svedkyňa vypovedala, že bola 20m pred svojím domom a na správnom orgáne vypovedala, že bola asi 3 kroky od svojej brány. K výpovedi M. Y. uviedol, že mu možno odsotenie pripadalo ako by jej obvinený dával facky, lebo mal pri tom ruky vystreté pred seba, spochybnil však skutočnosť, že z miesta, na ktorom sa M. Y. údajne nachádzal nemohol nič vidieť a myslí si, že sa tam ani nenachádzal a že vybehol až keď L. M. začala „škriekať". Akýkoľvek fyzický útok L. M.G. na S. Y. svedok M. Y. poprel. Svedkyňa B. Y. uviedla, že z miesta, kde M. Y. tvrdí že stál, podľa nej nemohol na miesto činu vidieť, k stretu jej manžela a L. M. došlo asi 5m od brány domu jej syna a jeho družky. Svedkyňa W. Y. a A. Y. neboli priamymi svedkami incidentu, dozvedeli sa o tom sprostredkovane od L. M. a M. Y.. S komplexného posúdenia dostupných výpovedí a situačnej mapy z miesta incidentu - z umiestnenia jednotlivých stavieb, z priebehu hraníc pozemkov ohraničených plotmi a miestnej komunikácie prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že svedkovia M. Y. a B. Y. z pozícií, v ktorých sa podľa ich vyjadrenia mali nachádzať, videli osobu S. Y. od chrbta, L. M. tvárou ku nemu, kde v tejto situácii skutočne do istej miery môže dochádzať k skresleniu zorného uhla a tak k neúplne objektívnemu vnímaniu danej situácie, čoho dôkazom je, že B. Y. uviedla, že sa vzájomne strkali, avšak sám S. Y. uviedol, že sa ho L. M. ani nedotkla, teda i mechanizmus napadnutia popísaný svedkom M. Y. mohol byť vnímaný odlišne. Medzi S. Y. a L. M. nie je výrazný výškový rozdiel, je teda možné, že S. Y. opakovane strčil do L. M. tak ako sám uviedol."

4. Ďalej dospel žalovaný k záveru, že aj keď S. Y. svoje konanie odôvodňoval sebaobranou, komplexným posúdením všetkých relevantných okolností incidentu nebolo zistené, že sa z jeho strany jednalo o primerane odvracajú priamo hroziaci útok, čiže nutnú obranu, nakoľko sám tvrdil, že L. M. proti nemu opakovane zdvihla ruky bez ďalšieho fyzického kontaktu, na čo on reagoval tým, že menovanú od seba dvakrát odsotil, čo nemožno charakterizovať ako obrannú reakciu ale ako reálny útok (fyzické napadnutie).

5. Čo sa týka verbálneho napadnutia L. M. obvineným S. Y. výrazmi „piča, kurva“, čo potvrdil svedok M. Y., toto nie je podľa žalovaného jednoznačne preukázané, nakoľko vyjadrenia obvineného S. Y. na adresu menovanej, že je „lúza“ a že robí z neho „paroháča“ a z jeho manželky „kurvu“, svedok nezaregistroval. Pokiaľ mal svedok stáť vo vzdialenosti 5m od zúčastnených, mal žalovaný za to, že svedok mal popísať obsah komunikácie autenticky, nakoľko orgánom polície bol vypočutý pár dní po incidente. Samotným priznaním sa obvineného mal žalovaný za jednoznačne preukázané, že označil L. M. za „lúzu“, čo podľa výkladového slovníka znamená aj „zberba, háved', čvarga“ a je neprijateľné, a že ju od seba dvakrát bezdôvodne odsotil.

6. Na základe vyššie uvedených skutočností správny orgán s prihliadnutím na vzájomné rozpory vo výpovediach svedkov dospel k záveru, že za skutočne preukázané možno pokladať len iné hrubé správanie obvineného, ku ktorému sa priznal a preto bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

7. Pri rozhodovaní o druhu uloženej sankcie vyhodnotil žalovaný skutočnosť, že obvinený nebol v minulosti uznaný vinným za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a prihliadol na to, že obvinený mohol byť čiastočne vyprovokovaný okolnosťami, ktoré sa pred tým odohrávali na dvore rodinného domu jeho syna A. Y., na neštandardné rodinné vzťahy správneho orgánu známe z predchádzajúcich konaní i na to, že skutok vykazuje znaky nižšej spoločenskej nebezpečnosti.

II.

Konanie pred správnym súdom

8. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) a navrhol jeho zrušenie. Uviedol, že útok, ktorý mu je kladený za vinu, nespáchal a má za to, že výpovede svedkov W. Y. a A. Y. sa nemali brať do úvahy, pretože menovaní pri tom vôbec neboli a vypovedali len to, čo im L. M. naklamala. Svedok M. Y. na mieste podľa žalobcu tiež nebol a mohol vybehnúť na ulicu až keď žalobca už odchádzal. Namietal, že polícia nezabezpečila výpisy z M. profilu na facebooku, kde má byť dôkaz o tom, ako žalobcu ohovára. Poukázal na to, že nebol poskytnutý záznam z kamery, ktorú má poškodená na dome, kde by bolo vidieť, že žalobca jej žiadne facky nedal a že ona do neho dvakrát „skočila“. Vo výpovediach sú podľa jeho názoru pochybnosti a preto správny orgán vo veci nerozhodol správne.

9. Žalovaný navrhol v písomnom vyjadrení žalobu zamietnuť, zrekapituloval skutkové i právne závery uvedené v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom konštatoval, že s prihliadnutím na rozpory vo výpovediach svedkov bolo skutočne preukázané len iné hrubé správanie obvineného, ku ktorému sa priznal a preto bol uznaný vinným zo spáchania priestupku. Žalovaný tiež uviedol, že správny orgán prvého stupňa preveril existenciu kamerového záznamu z inkriminovaného miesta a času, pričom zistil, že kamera nainštalovaná na pozemku A. Y. a L. M. v minulosti ani v súčasnosti funkčná nebola a nie je.

10. Krajský súd dňa 14.3.2019 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

11. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že priamymi a očitými svedkami usvedčujúcimi žalobcu zo spáchania priestupku bol M. Y. a samotná poškodená, ktorých opis udalostí sa vzájomne zhodoval. Výpovede svedkov W. Y. a A. Y. sú len popisom následných udalostí nadväzujúcich na skutočnosti, o ktorých vypovedali priami svedkovia M. Y. a L. M.. Krajský súd vzal do úvahy výpoveď manželky žalobcu, svedkyne B. Y., ktorá mala vidieť slovnú hádku medzi žalobcom a poškodenou s tým, že fyzický kontakt sa obmedzil na vzájomné sácanie sa. Konštatoval, že nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by nemal jej výpoveď veriť.

12. Krajský súd na základe výsledkov dokazovania vykonaného v správnom konaní dospel k záveru, že to bol práve žalobca, ktorý na inkriminovanom mieste a čase ako prvý slovné napadol poškodenú.

Slovný útok zo strany žalobcu vyplynul zo svedeckých výpovedí, pričom svedkovia potvrdili, že žalobca ako prvý slovne zaútočil na poškodenú. Tento fakt nespochybnila ani manželka žalobcu, ktorá nevidela kto prvý zaútočil. Tomu, že žalobca nekonal v nutnej obrane proti tvrdenému útoku poškodenej, nasvedčujú aj skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovede A. Y. a týkali sa vzťahu žalobcu k jeho družke, z čoho krajský súd usúdil, že možným motívom útoku žalobcu bola jeho nenávisť voči poškodenej. S ohľadom na rozdielny popis slovnej výmeny medzi žalobcom a poškodenou existujú podľa krajského súdu vážne pochybnosti o obsahu verbálneho útoku žalobcu na poškodenú, ako aj o priebehu nasledujúceho fyzického útoku. Preto sa krajský súd v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného priklonil k verzii žalobcu, pokiaľ išlo o obsah slovného útoku voči poškodenej, ako aj o priebeh pokračujúceho fyzického útoku. Mal za to, že žalobca pri slovnej hádke označil poškodenú za „lúzu" a vyčítal jej, že ho označuje za „paroháča" a jeho ženu za „kurvu". Pri ustálení slovného útoku správny súd zohľadnil, že hoci svedok M. Y. potvrdil použitie vulgárnych slov žalobcom voči poškodenej, ním reprodukováný popis slovného útoku nezodpovedal výpovedi poškodenej. Pokiaľ ide o následný fyzický útok, svedkovia k nemu nevypovedali jednotne, väčšina svedkov usvedčovala žalobcu, že dal poškodenej facky, manželka žalobcu B. Y.N. však videla len vzájomné sácanie sa a poprela fackovanie. S poukazom na jej výpoveď a z toho plynúce pochybnosti dal správny súd žalobcovi za vinu, že poškodenú od seba dvakrát bezdôvodne odsotil. Preto uzavrel, že skutkové zistenia správnych orgánov majú oporu vo vykonanom dokazovaní a skutok bol správne právne posúdený ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, stanovisko žalovaného

13. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ") kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p."), namietajúc, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď použitý právny predpis nesprávne interpretoval a na základe správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

14. V sťažnostných bodoch sťažovateľ uviedol, že kvalifikácia skutku ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch za iné hrubé správanie nezodpovedá skutkovým zisteniam a skutkovému stavu a tento nenapĺňa ani materiálnu stránku skutkovej podstaty uvedeného priestupku. Uviedol, že okrem výpovede samotného obvineného nie je zo žiadneho dôkazného prostriedku a zisteného skutkového stavu preukázané, že použil výraz „lúza" a že dvakrát odsotil od seba poškodenú. Poukázal na to, že ani poškodená vo svojej výpovedi nepotvrdila, že by jej povedal, aby prestala s ohováraním a nerobila z neho „paroháča" a z jeho manželky „kurvu", ani to, že je „lúza".

15. Sťažovateľ ďalej namietal, že správny orgán pochybil, keď nepovažoval odsotenie poškodenej za nutnú obranu, čo zdôvodnil tým, že aj keď poškodená zodvihla voči nemu obe ruky, nešlo u sťažovateľa o nutnú obranu, nakoľko poškodená ho fyzicky nenapadla. Z výroku i odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu podľa sťažovateľa nie je zrejmé, prečo malo ísť o nedovolené odsotenie poškodenej a kedy by prišlo do úvahy dovolené odsotenie, ktoré by nebolo považované za iné hrubé správanie.

16. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil v plnom rozsahu s rozsudkom krajského súdu, zotrval na svojom vyjadrení k správnej žalobe a navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Právne závery kasačného súdu

17. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd" alebo „Najvyšší súd") (§ 438 ods. 2 S. s. p.) v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 1, 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3

ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Preto v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.05. 2020 (§ 134 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

18. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namieta, že krajský súd i správne orgány nesprávne aplikovali právnu normu, keď ho na základe zisteného skutkového stavu uznali vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch pre iné hrubé správanie. Keďže otázka interpretácie právnej normy a jej aplikácie na zistený skutkový stav je otázkou právneho posúdenia veci, považoval kasačný súd kasačnú sťažnosť za prípustnú, nakoľko sa opiera o jeden z dôvodov uvedených v zákone (§ 440 ods. 1, § 439 ods. 3 písm. h S. s. p.).

19. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, už zastúpený advokátom, v podstate bližšie rozoberá svoje (laické) námietky uvedené v žalobných bodoch, podľa ktorých skutok, z ktorého bol uznaný vinným, nespáchal a vypočutí svedkovia W. Y., A. Y. a M. Y. na mieste skutku neboli. Sťažnostné body stoja na námietkach, že s výnimkou výpovede samotného sťažovateľa žiadny iný dôkaz nepotvrďuje, že spáchal skutok, ktorý mu je kladený za vinu. Zároveň však v kasačnej sťažnosti spochybňuje význam slova „lúza“ ako urážajúci a odsotenie poškodenej, ktoré podľa jeho názoru nebolo intenzívne, interpretuje ako nutnú obranu proti jej hroziacemu útoku. Túto časť svojej argumentácie uzatvára, že použitie výrazu „lúza“ a dvojnásobné odsotenie poškodenej nie je hrubým správaním, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch.

20. Sťažovateľ teda v sťažnostných bodoch na jednej strane tvrdí, že spáchanie skutku popísaného v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa nebolo preukázané, na druhej strane zároveň potvrdzuje jeho spáchanie a nesúhlasí s jeho právnou kvalifikáciou.

21. Senát kasačného súdu sa stotožňuje so sťažovateľom v tom, že okrem jeho vlastnej výpovede pred správnym orgánom niet žiadneho iného dôkazu, ktorý by potvrdzoval spáchanie skutku, z ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným. Kasačný súd pripomína, že objasňovanie podozrenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa začalo na základe oznámenia poškodenej L. M., ktorá popísala útok sťažovateľa tak, že ju verbálne napadol vyjadreniami, že je „piča“, „kurva“ a následne ju štyrikrát udrel otvorenou dlaňou. Po zabezpečení vysvetlení poškodenej L. M., sťažovateľa, W. Y. a M. Y. bol dňa 16.1.2018 vydaný rozkaz, ktorým správny orgán prvého stupňa uznal sťažovateľa vinným zo spáchania priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, ktorý uviedla poškodená vo svojom oznámení.

22. V následnom správnom konaní, ktoré sa uskutočnilo po podaní odporu obvineného (sťažovateľa) proti rozkazu v predmetnej veci, sťažovateľ poprel spáchanie tohto skutku a uviedol vlastnú interpretáciu skutkového deja. Práve túto interpretáciu skutku správny orgán prejednávajúci priestupok po vykonaní dokazovania vzal za základ svojho rozhodnutia, keď výpoveď sťažovateľa bral ako priznanie. Nenechal sa vyrušiť ani tým, že sťažovateľovu verziu skutku nepotvrdila ani poškodená, ktorá ako obeť útoku sťažovateľa celé konanie iniciovala. S uvedeným postupom sa stotožnil i žalovaný, ktorý na odvolanie sťažovateľa prvostupňové rozhodnutie o priestupku potvrdil a uvedené nezrovnalosti vo vymedzení skutkového deja nechal bez povšimnutia i krajský súd.

23. Kasačný súd je toho názoru, že ak sa prešetruje spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktoré má spočívať v hrubom správaní voči inej osobe (verbálnom či fyzickom útoku), je treba pri objasňovaní a preukazovaní protiprávneho konania vychádzať predovšetkým z výpovede obeť tohto správania, najmä ak sa incident odohrá bez priamych svedkov, prípadne ak sú výpovede svedkov rozporné. Je neprípustné, aby sám obvinený vo svojej výpovedi v správnom konaní vymedzoval skutok, pre ktorý bude stíhaný a zároveň aby jeho výpoveď bola jediným usvedčujúcim dôkazným prostriedkom. Práve to sa stalo v prejednávanom prípade. Kasačný súd je toho názoru, že pokiaľ sa

spáchanie skutku tak ako ho opísala poškodená v správnom konaní nepreukáže, potom je namieste konanie zastaviť (§ 76 ods. 1 zákona o priestupkoch), nie opierať priebeh skutkového deja výlučne o „priznanie“ páchatel'a.

24. Kasačný súd upozorňuje na to, že výpoveď poškodenej L. M., ani svedectvá W. Y., M. Y. a A. Y., ktorí boli prítomní na dvore domu, do ktorého poškodená po útoku vošla, nepotvrdzujú sťažovateľovu verziu skutku, ktorú si osvojil správny orgán. Táto verzia nebola v podrobnostiach potvrdená ani výsluchom sťažovateľovej manželky B. Y., ktorá obsah komunikácie medzi sťažovateľom a poškodenou nepočula, videla len vzájomné sácanie rukami. Krajský súd i žalovaný vo svojich úvahách o hodnotení dôkazov celkom opomenuli vziať do úvahy výpoveď poškodenej L. M., ktorá jasne popísala, čo sa malo stať. Jej popis skutku, ktorý oznámila príslušnému orgánu už v deň jeho spáchania, sa v neskoršom priebehu konania zmenil len na základe výpovede sťažovateľa, uskutočnenej tri mesiace po skutku. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nevenoval uvedenej zmene skutkového deja prejednávaneho priestupku a ani z rozhodnutí správnych orgánov nie je zrejmé, či a z akých dôvodov považovali výpoveď poškodenej za nedôveryhodnú a ignorovali fakt, že sťažovateľovu verziu skutku, z ktorého bol na základe vlastného „priznania“ uznaný vinným, poškodená poprela.

25. Kasačný súd poznamenáva, že popis útoku prednesený poškodenou podporila i výpoveď svedka M. Y., ktorý rovnako ako W. Y. a A. Y. potvrdili, že poškodená vošla do dvora domu bezprostredne po útoku s plačom. Senát kasačného súdu predpokladá, že takto by sa poškodená v danej chvíli nesprávala, keby skutok prebehol tak, ako ho na základe výpovede sťažovateľa ustálili správne orgány. Obraz správania sa sťažovateľa v čase skutku dokresľujú i vyjadrenia zúčastnených, že vzápätí po útoku na poškodenú L. M. fyzicky napadol vlastného syna A. Y.N. a spôsobil mu zranenia, pre ktoré musel vyhľadať lekársku pomoc.

26. Z uvedených dôvodov dal kasačný súd za pravdu sťažovateľovi, že spáchanie priestupku, z ktorého bol uznaný vinným, nebolo dostatočne dôkazne podložené. Kasačný súd je však toho názoru, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ svojho rozhodnutia, nemá oporu v administratívnych spisoch, najmä pokiaľ ide o vymedzenie protiprávneho konania, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť. Za daných okolností bolo namieste postupovať podľa § 195 písm. a/ v spojení s § 196 S.s.p., bez zreteľa na vymedzenie žalobných bodov, nakoľko skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ rozhodnutia o priestupku, nemá oporu v administratívnych spisoch.

27. Kasačný súd preto rozhodol podľa § 462 ods. 1 S. s. p. o zrušení rozsudku a vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné postupovať v intenciách právneho názoru kasačného súdu.

28. Právo na náhradu trov kasačného konania bude predmetom rozhodovania krajského súdu v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

